

Sygn. akt I PK 321/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa Ł. B.
przeciwko F. Spółce Akcyjnej w B.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 czerwca 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach
z dnia 24 czerwca 2014 r., sygn. akt IX Pa 162/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach IX Wydział Pracy wyrokiem z dnia 24 czerwca 2014 r. oddalił apelację pozwanej F. Spółki Akcyjnej w B. od wyroku Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 12 listopada 2013 r. przywracającego powoda Ł. B. do pracy u pozwanej na dotychczasowych warunkach oraz zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, że zwolnienie powoda nastąpiło w okolicznościach spełniających warunki zwolnień grupowych *sensu stricto*, o których mowa w art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 192,

zwanej dalej ustawą o zwolnieniach grupowych), a nie jak podała pozwana - na podstawie art. 10 ust. 1 tej ustawy. Z ustalonych okoliczności w sprawie wynika, że strona pozwana zatrudniająca w 2012 r i 2013 r. ponad 100 pracowników zwolniła w ramach „ukrytych zwolnień grupowych”, z przyczyn nie dotyczących pracowników, w okresie od 30 maja do 27 czerwca 2012 r. (tj. w okresie nieprzekraczającym 30 dni), 56 pracowników. Termin „zwolnienia” należy rozumieć jako akty wręczenia pracownikom wypowiedzeń umów o pracę, a nie moment upływu okresu wypowiedzeń (ustania stosunku pracy). Oznaczało to, że rozwiązanie z powodem umowy o pracę powinno nastąpić po przeprowadzeniu procedury określonej w art. 2-4 tej ustawy. Procedury przeprowadzenia zwolnień grupowych pozwana nie dochowała, przez co naruszyła przepisy o ich dokonaniu, co skutkowało przywróceniem powoda do pracy na podstawie art. 45 § 1 k.p.

W skardze kasacyjnej pozwana zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego: 1/ art. 1 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy o zwolnieniach grupowych przez błędną wykładnię i przyjęcie, że rozwiązanie stosunku pracy z powodem nastąpiło w okolicznościach spełniających warunki tzw. zwolnień grupowych *sensu stricto*, a skarżąca zwalniając go w ramach zwolnień indywidualnych naruszyła przepisy o wypowiedzaniu umów, co uzasadniało zastosowanie art. 45 k.p., 2/ „niewłaściwe zastosowanie art. 45 § 1 k.p. zamiast art. 45 § 2 k.p. a w konsekwencji” przyjęcie, że nie zaistniały przesłanki do zasądzenia odszkodowania w miejsce przywrócenia powoda do pracy, które uznać należy za niecelowe.

Jako okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano: 1/ występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego związku pomiędzy naruszeniem wymogów formalnych wypowiedzenia umowy o pracę, związanych z procedurą zwolnień grupowych, a niecelowością przywrócenia do pracy, 2/ „istnienie potrzeby wykładni przepisów prawa, a to art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników”.

W konsekwencji skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji oraz

zasądzenie na rzecz skarżącej kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do rozpoznania. Z braku jakichkolwiek proceduralnych zarzutów kasacyjnych we wniesionej skardze kasacyjnej Sąd Najwyższy był związany miarodajnymi ustaleniami faktycznymi zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), z których wynikało, że pozwany pracodawca dokonywał comiesięcznych indywidualnych zwolnień pracowników, które były „ukrytymi zwolnieniami grupowymi”. W szczególności w poddanym weryfikacji nieprzekraczającym 30 dni okresie od 30 maja do 27 czerwca 2012 r. skarżący pracodawca w taki sposób zwolnił aż 56 pracowników, przekraczając limit (liczbę 29) pracowników, których mógł potencjalnie zwolnić w trybie indywidualnym. Nie bez znaczenia była okoliczność, że pozwany w sposób niejako ciągły zmierzał do zachowania ustawowo ograniczonego limitu zwolnień indywidualnych w celu uniknięcia procedur wymaganych przy grupowym zwalnianiu pracowników. Miarodajne było też ustalenie Sądu pierwszej instancji, że przywrócenie powoda do pracy nie było niecelowe ani niemożliwe, a w każdym razie skarżący nie zarzucił błędu takim ustaleniom, o których nie wspomniał Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wobec tych niezaskarżonych ustaleń faktycznych, przy braku adekwatnych proceduralnych zarzutów kasacyjnych skarżącego pracodawcy, chybione i bezpodstawne okazały się zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego.

Za ugruntowane i niewymagające wyjaśnień należy uznać podzielane przez doktrynę i komentatorów stanowisko judykatury (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20 września 1994 r., I PRN 63/94, OSNAPiUS 1995 nr 3, poz. 36, a niedawno wyrok Sądu Najwyższego z 4 marca 2015 r., I PK 184/14, dotychczas niepublikowany), że dla oceny liczby zwolnień z pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników w ustawowym terminie decydujące znaczenie ma data składania oświadczeń woli o wypowiedzeniu oraz liczba dokonywanych w tym okresie wypowiedzeń umów o pracę, a nie data i liczba rozwiązyanych stosunków pracy

(por. także wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawie Irmatraud Junk przeciwko Wolfgang Kühnel z dnia 27 stycznia 2005 r., C-188/03), co wyklucza takie kalkulacje pracodawców, którzy okresowo dokonują indywidualnych zwolnień z pracy będących w istocie rzeczy zwolnieniami grupowymi lub zwolnieniami dokonywanymi z oczywistym obejściem procedur wymaganych przy dokonywaniu grupowych zwolnień pracowników.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.